

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvscvla Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis

Marca, Pierre de

Parisiis, 1681

Capvt XII. De canonibus adversùs Pelagium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14704

terloquitur Aurelius. Subjungit : *Quæ*
verò adhuc expressa non sunt, die sequenti per
fratres nostros Faustinum Episcopum, Philip-
pum & Asellum Presbyteros, venerabili fra-
tri & coëpiscopo nostro Bonifacio rescribemus.
Et subscripserunt. Aurelius &c. Die itaque
 sequenti iudices illi dilecti de rescribendo
 ad Bonifacium acturi erant. Interim sub-
 scribunt huic definitioni, scilicet iidem illi
 qui de ea tractaverunt. Deinceps, quia
 perventum erat ad finem totius discepta-
 tionis & gestorum in controversia cum
 Faustino, ceteri quoque Episcopi usque
 ad numerum CCXVII. actis subscripsere
 & ipsi quoque epistolæ ad Bonifacium
 datæ: quæ universis Episcopis præsentibus
 relecta est.

CAPVT XII.

De canonibus adversus Pelagium.

NVNC operæ pretium est canonum
 de gratia latorum adversus Pela-
 gium occasionem & definitionum ratio-
 nes paucis recensere, remissa ad Theo-
 logos uberiori harum rerum tractatione.

I. Primo capitulo de statu & conditio-
 ne naturæ Adami ante illius lapsum de-
 cernitur adversus Pelagianos, qui dice-

Augustin.
lib. de pec-
cat. mer.
c. 2.

bant Adamum sic creatum ut etiam sine peccati merito moreretur, teste Augustino. Cur autem isthæc asserent, causa in promptu est, ne pœnam aliquam in posteros ex primi parentis peccato traduci faterentur. Hoc dogma cùm objectum esset Pelagio ex Cælestii scriptis in synodo Diospolitana, nempe *Adam mortalem factum, qui sive peccaret, sive non peccaret, moriturus esset, quoniam peccatum Adæ ipsum solum læserit & non genus humanum,* hæc (inquit Augustinus libro de gestis Pelagii cap. x i.) *judicio illo ecclesiastico, anathematizante Pelagio, & Episcopis interloquentibus, constat esse damnata.* A qua tamen perversa sententia non discessere Pelagiani, ut passim docet Augustinus, tum libro primo imperfecti operis contra Julianum cap. l x v i. Quare necessaria fuit Concilii hujus Carthaginensis constitutio; quam secuta est Tridentina synodus. Dogmatis hujus auctoritas ex sacris libris petenda est, in quibus disertè traditur mortem humano generi pœnæ loco inflictam esse propter peccatum primi hominis, in epistola ad Romanos cap. v. & v i i i. in libro sapientiæ cap. i. & ii. Quare non immeritò caput istud intra fidei regulam reponitur ab Augustino lib. x i i i. de civit. cap. x v. *Vnde constat inter Chri*

ianos veraciter catholicam tenentes fidem, etiam ipsam nobis corporis mortem, non lege naturæ, quia nullam mortem homini Deus fecit, sed merito inflictam esse peccati; quoniam peccatum vindicans Deus dixit homini in quo tunc omnes eramus: Terra es, & in terram ibis. Mediæ igitur conditionis Adamus erat inter immortalitatem & mortalitatem, amborum capax; ut eleganter observat vetus auctor Theophilus Antiochenus ad Antolycum; ita tamen ut natura mortalis esset, quippe qui pabulo egeret quod illi Deus ex omnibus fructibus concesserat præter vetitum; sed gratia & beneficio Dei futurus immortalis ex pastu ligni vitæ, ut docet Augustinus lib. xii. de civit. cap. xx.

II. Secundo capitulo damnatur aliud Pelagianorum dogma quod primo consequens erat, scilicet nullum reatum ex Adami proprio peccato ad ejus posteros origine transire, integram proinde ac nulli sceleri nullique pœnæ obnoxiam esse parvulorum recentium ab uteris matrum naturam. Peccatum itaque originale tollebat. Hoc inter capita de quibus interrogatus fuerat Cælestius in synodo Carthaginensi anno ccccxii. primum fuit, ut testatur Augustinus lib. i. de peccat. orig. cap. ii. iii. & iv. *Et Cælestius*

quidem, inquit, in hoc fuit errore liberior ut neque in episcopali iudicio damnare voluerit eos qui dicunt quòd peccatum Adæ ipsum solum læserit, & non genus humanum, & quòd infantes qui nascuntur, in eo statu sunt in quo Adam fuit ante prævaricationem. Ideo traducem peccati negabat, idque se Roma dicentem asserere audisse Ruffinum, teste eodem Augustino. Quod objectum est quoque Pelagio in Diospolitana synodo. Fatebatur quidem, ut scripturæ testimoniis satisfacere aliquo pacto videretur, solo Adamum exemplo nocuisse, quo posteros traheret ad imitandum, sed nec reatum neque pœnam peccati ad posteritatem transmissum.

III. Opponebatur illis grave argumentum petatum ex baptismo parvulorum. Eum quidem illi admittebant, sed in hoc tantum ut baptizati in filios Dei adoptarentur & consequi possent regnum cœlorum, non autem ut ab originalis peccati vinculo solverentur; à quo cum liberos dicerent, vitam illis beatam & æternam promittebant, quamvis extra regnum Dei, ad quod per solum regenerationis lavacrum admitti posse dicebant; ut copiosè scribit Augustinus hæresi LXXXVIII. lib. I. de peccat. mer. & rem. cap. XXIX. epist. LXXXIX. &

alibi. Non erat istud solius Pelagii commentum, quod illi commune fuit cum aliis qui ætate illa peccatum ex traduce negabant, idèoque baptismum in parvulis ad alium finem quàm remissionis peccatorum trahebant. Inter quos Ruffinus Palæstinus in libro de fide, nuper editus à Sirmondo: qui alius est à Ruffino Hieronymi adversario. Ruffini Palæstini hæc sunt verba: *Baptisma igitur infantes non propter peccata percipiunt, sed ut spiritalem procreationem habentes, quasi per baptismum in Christo creentur, & ipsius regni cælestis participes fiant.*

IV. Quare Cælestius in Carthaginensi synodo anno ccccxi. & in libello Romæ oblato dixit infantes egere baptismo. Hoc tamen admissio profligata est omnino nefaria Pelagii sententia de peccato originali. Etenim baptismus administratur in remissionem peccatorum, ut docent scripturæ & fidei regula, in qua universa Ecclesia unum baptismum confiteatur in remissionem peccatorum. Ergo ipsi quoque infantes tinguntur ut peccata illis remittantur, non sanè propria, sed vetus illud & originale peccatum. A quo nodo his verbis Cælestius expediebat sese in libello oblato Romæ apud Augustinum libro de pecc. orig. cap. v. *Infantes debere*

baptizari in remissionem peccatorum secundum regulam unversalis Ecclesiae & secundum evangelii sententiam confitemur, quia Dominus statuit regnum caelorum non nisi baptizatis posse conferri; quod quia vires naturae non habent, conferri necesse est per gratiae libertatem. Mox addit: In remissionem autem peccatorum baptizandos infantes non ideo diximus ut peccatum ex traduce firmare videamur. quod longe à catholico sensu alienum est &c. Et illud ergo confiteri congruum, ne diversa baptismatis genera facere videamur. Et hoc praemunire necessarium est, ne per mysterii occasionem ad creatoris injuriam malum antè quàm fiat ab homine tradidatur homini per naturam. Oppressum ferè rationis hujus pondere se fatetur qui tam molliter respondet. Necesse est, inquit, ut dicamus baptismum parvulis conferri in remissionem peccatorum. Alioqui duo genera baptismorum admittenda essent, alterum in adultis, quod in remissionem peccatorum datur, alterum in parvulis absque remissione. quod esset absurdum. Itaque dicit confitendum baptizari infantes in remissionem peccatorum. Quod sic intelligere eum oportebat juxta suae sectae regulam, quoniam idoneus est baptismus ad ea delenda, quando inciderint in futurum; sed nihil aliud in parvulis agi tunc vi lavacri quàm ut Deo consecrentur,

adoptentur in filios, & regnum cœlorum adipisci possint. Addebant quoque, ut bene nati meliores fierent, apud Prosperum initio libri *De ingratis*.

V. Cavillationem illam elidit robustè Augustinus, & synodus ipsa Carthaginensis hoc capitulo secundo. Etenim si parvuli nihil ex Adam trahunt originalis peccati quod lavacro regenerationis expiatur, inde fit consequens ut in eis *forma baptismatis in remissionem peccatorum, non vera, sed falsa intelligatur*. Quæ verba videntur prima fronte innuere ampliorem fuisse baptismi formulam quàm sit illa qua hodie utitur Ecclesia Romana, *Baptizo te in nomine patris & filii & spiritus sancti*, addita scilicet isthac clausula, *in remissionem peccatorum*. Alioqui mancum & elumbe videtur synodi argumentum. Sed observandum est formam baptismatis non accipi ea significatione quæ in scholis huic nomini tribuitur, quando de materia & forma baptismi disputant. Sumitur hic pro ritu, ordine, & forma baptismi in Ecclesia universali exerceri solita; ubi suus est locus interrogationi quæ à cathecumenis mox tingendis fidei Christianæ professio exigitur, & inter cetera capita, remissionis peccatorum per baptismum consequendæ. Hoc fidei compendium vocatur re-

gula fidei ab Irenæo, Tertulliano, Augu-
tino, & aliis veteribus. Hæc est quam re-
gulam universalis Ecclesiæ vocabat Cæ-
lestius in loco superius prolato. Symbo-
lum quoque fidei dicitur ab Hieronymo
hac de re loquente libro tertio adversus
Pelagianos. *Hoc unum dicam, inquit, ut
tandem finiatur oratio, aut novum vos debere
symbolum tradere, ut post patrem & filium &
spiritum sanctum baptizetis infantes in regnum
cælorum, aut si unum & in parvulis & in mag-
nis habetis baptisma, etiam infantes in re-
missionem peccatorum baptizandos in similitu-
dinem prævaricationis Adam.* Potest quoque
Hieronymus explicari de symbolo seu fi-
dei libello à patribus in synodo Constan-
tinopolitana secunda edito, ubi confiten-
tur disertè baptisma dari in remissionem
peccatorum: quem libellum cùm syno-
dus œcumenica anno cccLxxxi. con-
stituisse, anno sequenti iterum coacta
Constantinopoli, per synodicam episto-
lam ad Damasum Papam transmisit. Qua-
re regulam fidei à synodo Nicæna & Con-
stantinopolitana explicatam sequi se pro-
fidentur Legati apostolici in Concilio
Calcedonensi. Attamen usus symboli illius
recitandi in mysteriis statim non obtinuit,
qui primùm inductus est occidente à Con-
cilio Toletano tertio sub Recaredo Rege.

Aff. 4.

VI. Ceterum Hieronymi argumentum simile est illi quod usurpant patres Africani, qui præterea praxim Ecclesiæ de tingendis infantibus in remissionem peccatorum confirmant Apostoli testimonio, qui ait in Adamo omnes peccasse. quem locum de peccato originis Ecclesiam catholicam ubique diffusam semper intellexisse dicunt. Mox definitionem his verbis concludunt: *Propter enim hanc regulam fidei etiam parvuli, qui nihil peccatorum in se ipsis adhuc committere potuerunt, ideo in peccatorum remissionem veraciter baptizantur ut in eis regeneratione mundetur quod generatione traxerunt.*

CAPVT XIII.

De Pelagii dogmatibus & arcanis.

I. ANTEQUAM ad sequentia capitula accedamus, quæ agunt de vi & necessitate gratiæ, penetrare oportet in Pelagii arcana, qui subdolis & versutis artibus doctrinam suam occulebat; ut qui gratiam Christi evertere conabatur, eam tamen videretur astruere, ne catholicorum hominum conviciis pateret. Docuit itaque liberum hominis arbitrium, quod ex Adami peccato nullum vitium